

10 e Kamer

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Nr. 1416/04
VAN HET PARKET

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Nr. 98028
VAN HET ARREST

26 januari 2007

not. 66.19.102/01/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , zonder beroep, geboren te
op , wonende te ;

2.Nr. , zonder beroep, geboren te op
, wonende te

Beklaagd van: te
de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 199 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

in casu :

A.

1. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 mei 1999 tot en met 31 mei 1999 (stuk 60):

het optrekken van een tuinhuis op minder dan twee meter en zelfs voorbij de perceelgrens;

2. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 september 2000 tot en met 30 oktober 2000 (stuk 61):

het optrekken van een tuinmuur;

3. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 september 2000 tot en met 30 oktober 2000 (stuk 61):

het optrekken van drie houten schuttingen op de feitelijke perceelgrens.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 3 november 2004, 18de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde ieder, wegens de tenlasteleggingen sub A1, 2 en 3 samen, tot een geldboete van € (50, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd) 247,89 bedragende;

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde solidair tot de gerechtskosten begroot op € 145,74.

Legt iedere veroordeelde eveneens een vergoeding op van € 25 :
uitvoering van art. 91 K.B. 28.12.1950 houdende het algemeen reglemen
op de gerechtskosten in strafzaken.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 4
opdecimen verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage
tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden, nl. eenmaal deze bijdrage lastens eerste
beklaagde en eenmaal deze bijdrage lastens tweede beklagde;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd
de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een
gevangenisstraf van vijftien dagen wat iedere geldboete van 50 BEF betreft;

Beveelt aan eerste en tweede beklagde over te gaan tot herstel van de
plaats in de oorspronkelijke toestand, te weten het slopen van het tuinhuis
binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht
van gewijsde zal zijn getreden;

Beveelt voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld
binnen de gestelde termijn, dat de gewestelijke stedenbouwkundige
inspecteur in de uitvoering ervan van ambtswege kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is de van de
herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen,
te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats;

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten,
verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en
voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en
invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt voor recht dat:

- op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen door
beklaagden solidair een dwangsom wordt verbeurd van € 300 per dag
vertraging in de nakoming van dit bevel;
- op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door
beklaagden solidair een dwangsom wordt verbeurd van € 50 per dag
vertraging in de nakoming van dit bevel.

*

*

*

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 9 november 2004 door de beide beklagden.
- 17 november 2004 door het Openbaar Ministerie tegen beide
beklaagden.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
, advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

*

*

*

1. De hogere beroepen van de beklaagden en van het openbaar ministerie tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 3 november 2004 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2.1. De telastleggingen A1, A2 en A3 dienen te worden hernummerd als respectievelijk 1, 2 en 3 en de hernummerde telastlegging 1 dient te worden verbeterd door weglating van de woorden "*op minder dan twee meter en zelfs voorbij de perceelsgrens*". Hiervan werd aan de beklaagden kennis gegeven en zij hebben zich hierop verdedigd. Voor de hernummerde telastlegging 1, zoals verbeterd, geldt dat zij betrekking heeft op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

2.2. Zoals in de oorspronkelijke dagvaarding aangegeven, maken de te last gelegde feiten, omschreven onder de hernummerde telastleggingen 1, 2 en 3 en wat betreft 1 zoals verbeterd, vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uit op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004) en 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005), hierna genoemd DORO.

3. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door de behandeling van de zaak ter terechtzitting van de eerste rechter op 21 april 2004.

4.1. Door de beklaagden werd een tuinhuis opgericht dat evenwel anders werd ingeplant dan voorzien in de vergunning (in de lengte in plaats van in de breedte). Zonder vergunning werden voortuinmuurtjes in metselwerk opgetrokken (overal hoger dan 0,50 m en niet louter te beschouwen als kolommen om een hek tussen te plaatsen). Zonder vergunning werden ook drie houten schutsels van 1,80 m x 1,80 m geplaatst. Terecht betwisten de beklaagden deze hun te last gelegde feiten niet.

4.2. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de hernummerde telastleggingen 1, 2 en 3, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en wat betreft 1 zoals verbeterd, in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde naar eis van recht bewezen.

5. Door de raadsman van de beklaagden werd de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gevraagd. Evenwel zijn er geen redenen om aan de beklaagden die gunst te verlenen, nu een veroordeling van de beklaagden tot een geldboete, zoals te dezen is aangewezen, niet van aard is enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of de sociale declassering van de beklaagden te bewerkstelligen.

6. De feiten ten grondslag liggend aan de bewezen verklaarde her-nummerde telastleggingen 1, 2 en 3, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en wat betreft 1 zoals verbeterd, zijn in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat voor ieder van hen ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen telkens slechts één straf dient te worden opgelegd.

7. Bij de straftoemeting houdt het Hof rekening met de aard van de bewezen misdrijven en met de persoonlijkheid van de beklaagden die wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand hebben gebracht en het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen ondergeschikt hebben gemaakt aan hun persoonlijk belang. In het voordeel van beide beklaagden houdt het Hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen. Een effectieve geldboete, zoals hierna bepaald, vormt voor de beklaagden daarom een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

8. De bewezen misdrijven werden gepleegd na 31 december 1994 doch vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2 tweede lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboeten dienen te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dienen wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening nr. 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

9. Als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf dienen de eerste en de tweede beklaagde elk te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en telkens met 45 opdecimen dient te worden vermeerderd tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

10. Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, € 25 bedraagt.

11.1. Het college van burgemeester en schepenen van
heeft in zitting van 28 april 2003 beslist om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat te vorderen, wat impliceert *"slopen van het tuinhuis, de houten schutsels en de voortuinmuur, verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein en herstellen van het natuurlijk maaiveld"*, op straffe van een dwangsom van € 500 per dag vertraging in geval van niet-uitvoering binnen de gestelde termijn (strafdossier, kaft 1, stukken 86 tot en met 88); bij brief van 6 mei 2003 werd deze beslissing kenbaar gemaakt aan de procureur des Konings te Dendermonde (strafdossier, kaft 1, stuk 85).

11.2. Bij brief van 19 mei 2003 deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur mee zich aan te sluiten bij deze herstellenvordering, met verzoek eveneens te worden gemachtigd tot ambtshalve uitvoering en waarbij tevens het opleggen van een dwangsom werd gevorderd van € 50 per dag bij niet-uitvoering binnen de gestelde termijn (strafdossier, kaft 1, stukken 90 tot en met 96).

12.1. Bij proces-verbaal van de lokale politie PZ
nr. van 20 januari 2004 werd vastgesteld dat het tuinhuis nog steeds op dezelfde plaats staat, dat de tuinmuur er nog steeds staat maar tussen de twee buitenste steunen rijen stenen werden afgebroken zodat de hoogte van het muurtje minder is dan 0,50 m en dat de drie houten schuttingen werden verwijderd (strafdossier, kaft 8, stukken 6 en 7).

12.2. Uit het verslag na plaatsbezoek van de dienst Ruimtelijke Ordening van
van 13 mei 2004 blijkt dat het muurtje niet hoger dan 50 cm meer is en de gemetste kolommen niet hoger dan 2 m, zodat ingevolge de richtlijnen van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de werken waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, kan worden gesteld dat deze constructie thans vrijgesteld is van vergunning (strafdossier, kaft 8, stuk 4).

13. De herstellenvorderingen werden voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149 § 1 van het DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet was vereist. Krachtens artikel 198bis van het DORO kan het Hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Evenwel acht het Hof het in de gegeven omstandigheden niet nodig noch nuttig de herstellenvorderingen alsnog voor eensluidend

advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen en overigens hebben de beklaagden hier ook niet om verzocht.

14.1. Wat betreft *de houten schutsels en de voortuinmuur* is het gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand zonder voorwerp, gezien de vrijwillige uitvoering van het herstel dienaangaande (zie randnummers 12.1 en 12.2).

14.2.1. Wat betreft *het tuinhuis* werd aan de onwettige toestand waarop de herstellvorderingen betrekking hebben nog geen einde gesteld: de vorige toestand werd niet hersteld en er is geen regularisatie conform een daartoe afgeleverde vergunning. Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van _____ in zitting van 14 oktober 2002 werd regularisatievergunning geweigerd (strafdossier, kaft 1, stukken 69 tot en met 71) en bij besluit van de bestendige deputatie van de provincie _____ van 6 februari 2003 werd het beroep niet ingewilligd (strafdossier, kaft 1, stukken 80 tot en met 82). Artikel 149 §1 eerste lid DORO bepaalt: "*Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)*". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvorderingen op hun externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissingen van het bestuur uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening zijn genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregelen te beoordelen.

14.2.2. Wat betreft *het tuinhuis* is het herstel van de plaats in de vorige toestand nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de hernummerde en verbeterde telastlegging 1 in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde een einde te stellen en het legt aan deze beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op. Desbetreffend zijn de herstellvorderingen toereikend gemotiveerd. Het Hof is van oordeel dat deze vorderingen niet steunen op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door dit herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Dienaangaande heeft het bestuur uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk. Kortom, tot deze herstellvorderingen werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij stroken met de wet.

14.2.3. Gelet op de tot heden getoonde onwil om wat betreft *het tuinhuis* tot dit herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van dwangsommen gevorderd bij niet naleving van het bevel tot dit herstel; de hoegrootheid van deze dwangsommen dient evenwel zoals hierna te worden bepaald. De

hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de eerste en de tweede beklaagde om zelf tot dit herstel over te gaan. De lange tijd sedert dewelke deze reeds konden overgaan tot dit herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis* laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklaagden pas de dwangsommen zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN
HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:
2, 38, 39, 40, 41, 65 al.1, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 189, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*bis* van het Wetboek van Strafvordering,
2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,
28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
36 van de Wet van 7 februari 2003,
23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,
24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende met eenparige stemmen:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Hernummert de telastleggingen en verbetert de hernummerde telastlegging 1 zoals hiervoor onder randnummer 2.1 vermeld.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de hernummerde telastleggingen 1, 2 en 3, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en wat betreft 1 zoals verbeterd, samen tot een geldboete van €(100, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399) 495,79;
zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete zal mogen worden vervangen door een vervangende gevangenisstraf van een maand.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de hernummerde telastleggingen 1, 2 en 3, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en wat betreft 1 zoals verbeterd, samen tot een geldboete van €(100, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399) 495,79;

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de tweede beklaagde opgelegde geldboete zal mogen worden vervangen door een vervangende gevangenisstraf van een maand.

Legt de eerste en de tweede beklaagde elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op telkens € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Stelt vast dat de herstellvorderingen van het college van burgemeester en schepenen van _____ en van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met inbegrip van de vorderingen tot verbeurte van dwangsommen wat betreft *de houten schutsels en de voortuinmuur*, zonder voorwerp zijn.

Beveelt de eerste en de tweede beklaagde de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand te herstellen door het *slopen van het tuinhuis, verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein en herstellen van het natuurlijk maaiveld*, binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn het college van burgemeester en schepenen van _____ en/of de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO;

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ door de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag ~~vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken~~ van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag ~~vertraging in de~~ nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 152,68 in eerste aanleg en op € 73,62 in hoger beroep.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:

Afschriften:	22,80
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	14,13

66,93

+ 10 % : 6,69

Totaal :€ 73,62

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **26 januari 2007**.

Aanwezig :

l, kamervoorzitter,

l, raadsheer,

l, raadsheer,

l, advocaat-generaal,

l, griffier;